

Lekce z ukrajinské války: Přehodnocení americké stopy v Evropě

 nationalinterest.org/feature/lessons-ukraine-war-rethinking-america-s-footprint-europe-206244

24. února 2023

Ruská útočná válka proti Ukrajině představuje největší otřes v transatlantické komunitě od pádu zdi. Úplně to změnilo náš svět a my se musíme přizpůsobit.

Vladimir Putin obnažuje svou konvenční vojenskou sílu. V důsledku toho by budoucí stopa USA v Evropě neměla být taková, jaká byla v minulosti, ani nemusí být tak silná, jak se kdysi považovalo za rozumné. Je čas začít mluvit o tom, jak by měla vypadat nová tvář Spojených států v Evropě.

Lord Palmerston, nelítostný a mazaný starý hajzl, horlivě bránil své impérium bez špetky empatie, politické korektnosti a skrupulí. Přesto je těžké argumentovat jeho výrokem: „Nemáme žádné věčné spojence a nemáme žádné věčné nepřátele. Naše zájmy jsou věčné a trvalé a je naší povinností tyto zájmy sledovat.“ Tento druh spravedlivého a tvrdého myšlení se ve světě po studené válce ztratil. Namísto zajištění toho, aby politika skončila na okraji vody, vypadá moderní zahraniční politika USA stále více jako rozšíření domácích politických hádek.

Poradce pro národní bezpečnost Joea Bidena, Jake Sullivan, skutečně řekl: "Dosáhli jsme bodu, kdy zahraniční politika je domácí politikou a domácí politika je zahraniční politikou." To je nesmysl. Potřebujeme třetí cestu, která strukturuje americké činy a závazky tak, aby odpovídaly našim životním zájmům. To není nikde důležitější než v evropské stopě Ameriky.

Globální stopa Ameriky

Amerika je globální mocnost s globálními zájmy a odpovědností. To je prostě fakt. Ale je také pravda, že nemůžeme chránit všechny tyto zájmy a povinnosti bez partnerství s podobně smýšlejícími spojenci, kteří nesou svůj spravedlivý podíl na riziku i na odměnách. Potvrzuje to Index vojenské síly USA, objektivní hodnocení, podle kterého jsou naše síly přinejlepším jen okrajově vhodné k ochraně globálních životně důležitých zájmů Ameriky.

Evropa, Střední východ a Indo-Pacifik jsou tři regiony, které jsou pro prosperitu a bezpečnost USA nejdůležitější. Kdyby byl celý svět baletním jevištěm, mohli bychom snadno přecházet z jednoho regionu do druhého. Ale „pivot“ je výstižná metafora, protože nám připomíná, že pro globální protivníky by bylo snadné nás vyvést z rovnováhy ohrožováním kritických oblastí, kde je naše přítomnost nedostatečná. Spojené státy by měly mít dostatečné kapacity v každém divadle, aby tam chránily životně důležité americké zájmy. Jak každá regionální stopa vypadá, by se měla časem vyvíjet, úměrně hrozbě a spojeneckým příspěvkům. Být odpovědný za to, jak přidělujeme majetek, je také důležitou součástí naší národní bezpečnosti. Jako poslanec Chip Roy a bývalá expertka na zaměstnance Národní bezpečnostní rady Victoria Coatesová povšimněte si, že odpovědné využívání zdrojů vede k silnější armádě.

Spojené státy právě teď potřebují správnou armádu. Potřebujeme se poučit ze stále probíhající války na Ukrajině, abychom mohli dopředu uvažovat o tom, kam odsud půjdeme.

Budoucí stopa Ameriky

Přítomnost USA v Evropě spolu s materiální pomocí spojenců z NATO umožnila Ukrajině tvrdě vyzbrojit Rusko na Ukrajině. Putin v tomto procesu ztratil obrovské množství konvenčních vojenských schopností. Byl také svědkem toho, jak Evropané posilují svou energetickou bezpečnost tím, že se zbavují závislosti na Rusku.

Kromě toho se mnoho Evropanů s obnovenou vervou zavázalo zvýšit své obranné schopnosti a spravedlivě sdílet obrannou zátěž. Několik mocností NATO, jako je Polsko, nyní nejen překračuje cíl 2 procent HDP na obranné výdaje, ale jejich procento HDP převyšuje podíl Spojených států. Některé velké evropské mocnosti, zejména Německo, nadále zaostávají. Ale naši nejvěrnější spojenci nedělají více jen pro sebeobranu; jsou více pro-USA, pro-NATO, proti Rusku a proti Číně. Tyto vlády se také ukazují jako pozoruhodně odolné, navzdory vysoké inflaci, energetickým obavám a nejistotě ohledně války proti Ukrajině.

Ke všem těmto konstruktivním výsledkům došlo bez amerických „bot na zemi“. Nasadili jsme nějaké další vojáky jako cvičné, pro logistickou podporu a na některé bezpečnostní asistenční a výcvikové mise, ale to jsou vesměs dočasné rozmístění – a co je nejdůležitější, neexistoval žádný požadavek, aby se Američané zapojili do boje.

Tato zkušenost – spojená se skutečností, že 1) ruská konvenční vojenská hrozba pro Evropu byla výrazně snížena, 2) Rusku bude přinejlepším trvat roky, než tuto schopnost obnoví, a 3) Evropané jsou ochotni a ve skutečnosti to dělají více přispět ke kolektivní obraně – navrhuje, jak by se americká vojenská stopa měla v budoucnu vyvíjet.

Síly

Pozemní síly. Potřeba amerických bojových sil na místě by měla být jen omezená. 173. výsadková brigáda v Itálii je především rychlou reakcí na mise napříč Eurasii a širším Blízkým východem. To dává

smysl. Spojené státy by měly mít nějaké strategicky umístěné síly rychlé reakce. Je to jako když jste mimo město a potřebujete peníze: je mnohem lepší mít možnost vybrat si hotovost z pohodlného bankomatu, než muset letět zpátky do své domovské banky.

Washington by měl mít v Evropě dva ekvivalenty bojových brigád pro výcvik a cvičení se spojenci a také jako součást předsunutého odstrašování ve střední Evropě. Mohou to být rotační síly, ale přítomnost, stopa, by měla být trvalá. Kromě toho dává smysl rozmístěné velitelství sboru, které by v případě potřeby mohlo poskytnout kapacitu k mobilizaci větší konvenční síly.

Rusko může časem své konvenční síly skutečně přebudovat, ale opět se budou vyvíjet i naše očekávání ohledně evropských konvenčních sil. V budoucnu se Washington může upravit podle potřeby, zejména pokud si Spojené státy udrží celkovou kapacitu pozemních sil aktivních, záložních a národních gard, která bude dostatečná k uspokojení potřeb velitelů divadla.

letectva . Plán Trumpovy administrativy na racionalizaci a konsolidaci americké stopy dával smysl. Bidenova administrativa tento plán zrušila, ale zaslouží si přehodnocení.

Námořní síly . Spojené státy hrají důležitou roli ve Středomoří, z velké části se soustředí na pomoc spojencům při budování kapacit. Naše úsilí v regionu však neodpovídá zájmům Ameriky. To neznamena mnohem více lodí. (Potřebujeme více lodí, ale potřebujeme je v Indo-Pacifiku. K tomu budeme muset vybudovat větší námořnictvo .) V Evropě mohou Spojené státy dosáhnout mnohem více tím, že budou prosazovat bezpečnostní spolupráci a diplomatický přístup. která využívá sdílení zátěže a společné akce.

Přítomnost

Nejde ani tak o to, co a kolik má americká armáda na mnoha strategických místech, ale o to, že Spojené státy mají přítomnost, přístup a kapacitu podle potřeby expandovat nebo kontrahovat.

Grónsko a Island jsou klíčem k ochraně transatlantického mostu. Velká Británie a Německo jsou klíčové logistické, školicí a podpůrné uzly. Polsko je životně důležité pro přítomnost vpřed. Mnoho zemí – Itálie, Rumunsko, Řecko, Turecko a potenciálně Gruzie – nabízí základní základnu a možnosti přístupu ve Středozemním a Černém moři.

Navíc malé americké kontingenty, jako je KFOR na Balkáně, mohou zvenčí přispět k regionální stabilitě.

Aktivátory

Jedním z ponaučení z ruské války proti Ukrajině je, že národy, které prokazují schopnost a neotřesitelné odhodlání k sebeobraně, mnohem pravděpodobněji přilákají vnější podporu od spojenců v době krize. Mnoho evropských národů tak hledá prostředky, které posílí jejich schopnost chránit vlastní obyvatelstvo. Patří mezi ně sdílení zpravodajských informací, sledování a zaměřování, protivzdušná a protiraketová obrana, výcvik a technická spolupráce.

Stále důležitější možností bude rozšířené jaderné odstrašování .

Ukrajinská válka nám připomíná, jak nepřátelští protivníci s jadernými zbraněmi bojují přímo s každým tam, kde existuje riziko eskalace. Jak ruské konvenční síly klesají, jeho závislost na jaderném odstrašování poroste. Velkým problémem je dále rychlá expanze čínských strategických sil. Americký jaderný deštník a protiraketová obrana musí být schopné a robustní.

Partnerské vztahy

Pokračující přítomnost Ameriky a její angažovanost v Evropě posílila Evropany, kteří jsou více proameričtí, protirusí a protičínští, a také vlády, které sdílejí obavy mnoha konzervativních Američanů v domácích otázkách, jako je život, vzdělání, rodina, náboženská svoboda a energetické politiky, které posilují transatlantické vazby.

Odklon od nich by podkopával vztahy, spolupráci a sdílení zátěže potřebné k tomu, aby byla menší americká stopa v Evropě trvanlivější a efektivnější. Prioritou by mělo být posílení partnerství.

NATO zůstává základem kolektivní bezpečnosti. Rozšíření NATO přidává partnery, kteří lépe umožňují sdílení zátěže. Švédsko a Finsko jsou skvělými příklady.

Spojené státy mohou rovněž posílit bilaterální vztahy se zeměmi, které mohou přinést skutečné výhody prostřednictvím sdílení zátěže a partnerství. Itálie, Řecko, Rumunsko a Polsko jsou skvělými příklady. Itálie je například přirozeným partnerem USA pro vedoucí postavení v regionu širšího Středomoří .

Kromě toho by Spojené státy měly podporovat společné úsilí o rozšíření bezpečnostní a ekonomické spolupráce v severní, střední a jižní Evropě a přes Černé moře na Kavkaz a střední Asii.

A konečně, Spojené státy by měly i nadále tlačit na neochotné spojence, jako je Německo, aby přizpůsobili naše společné úsilí realitě nové Evropy.

Toto přehodnocení má důsledky i pro další regiony. Například, pokud Amerika může spolupracovat s arabskými národy a Izraelem při budování Abrahámových dohod, mohou mít Spojené státy podobnou stopu kolektivní bezpečnosti na Blízkém východě .